

ΣΤΑΣΙΜΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

Χορός.

(πεντάς ἐπιθδική.)

στροφή, ἀντιστροφή α.

verss. 583 — 603.

1.	— ' vv — vv — , v' v — —	Anapaest. logaoed.
2.	' v ' — — , ' vv — vv — —	dactyl. trimet. catal. in dissyll., praeced. epitrito II.
3.	' v ' — — , ' vv — vv — v — v	dactyl. logaoed., praeced. epitrit. II.
4.	v ' v — , v ' v —	iamb. dimet. acat.
5.	' v — v , ' v —	troch. dimet. catal.
6.	— ' v vv , v' v v vv , v' v —	iamb. trimet. acatal.
7.	v ' ' — — , v ' v — —	antisp. et iamb. penthem.
8.	' v — v , ' v —	troch. dimet. catal.
9.	v ' v — , v ' v — , v ' —	iamb. trimet. catal.

v. 3. Similiter atque hexameter heroic. cadit. — vv. 4. 5. cfr. ad Stas. I. stroph et antistr. II. v. 9 quae notavimus. — v. 7. Ischiorrh. hypercat. Oed. Col. v. 1084. 1095. — Tr.: ἀντισπαστιπὸν Σαπφικὸν δίμετρ. ὑπερχατάλ. — v. 8. ἐφθήμερὲς Εὐριπίδειον. Tr. — Ceterum vv. 1. 2. 3. cognati inter se, ut vv. 4. 5. 6. cum. vv. 7. 8. 9., et vv. 8. et 9. arcte cohaerent. (Horat. Carm. II. 18). — v. 8. idem qui v. 5. —

στροφή, ἀντιστροφή β'.

verss. 604 — 625.

1.	$\bar{v} \text{ — } , \text{ — } vv \text{ — } v \text{ —}$	glyconeus.
2.	$\text{— } \bar{v} \text{ — } , \text{ — } vv \text{ — } v \text{ — —}$	idem hypercatal.
3.	$\text{— } , \text{ — } vv \text{ — } , \text{ — } vv \text{ — } , v \text{ —}$	choriamb. trimet. catal. c. anacrusi.
4.	$\text{— } vv \text{ — } , v \text{ —}$	choriamb. dimeter catal.
5.	$\text{— } vv \text{ — } , \text{ — } vv \text{ — } , v \text{ —}$	choriamb. trimet. brachyc.
6.	$\left. \begin{array}{l} \text{— } vv \text{ — } , v \text{ —} \\ \text{— } vv \text{ — } , v \text{ —} \end{array} \right\}$	choriamb. dimet. catal. bis.
7.		
8.	$vv \text{ — } v \text{ — } v \text{ — —}$	anacreont.
9.	$\text{— } , \text{ — } vv \text{ — } , v \text{ —}$	choriamb. dimet. brachycat. c. anacr.
10.	$\widehat{vv} \text{ — } v \text{ — —}$	trochaic. dimet. brachycat.
11.	$\text{— } , \text{ — } vv \text{ — } , \text{ — } vv \text{ — } , v \text{ —}$	choriamb. trimet. catal. c. anacr.

vv. 1. et 2. uniti. — v. 4. 6. 7. vulgo pro logaoed. habent; in v. 5. iambus claudens fere basis est versus sequentis ut continuentur alter alterum apprehendens. Coharet et v. 7. — v. 8. Anacreont. anaclom.. Phil. 703. 4. al. — v. 9. non dubitavimus sic numerare, qui ex choriambos, iambo et anacrus. constet et glyconeum cum anacr. efficiat. — v. 10. Boeckhius: $v \widehat{vv} \text{ — } v \text{ — —}$ haud concinne. — v. 11. idem atque tertius.

ἐπὶ δ' ὁ ζ.

(στίχημα ἀναπαιστικόν.)

verss. 626 — 630.

1.	$vv \text{ — } \text{ — } \text{ — } \text{ — } \text{ — } \text{ —}$	} anapaest. dimetr. acat.
2.	$vv \text{ — } \text{ — } \text{ — } \text{ — } \text{ — } vv \text{ —}$	
3.	$\text{— } \text{ — } vv \text{ —}$	anap. monom. acat.
4.	$\text{— } \acute{v}v \text{ — } \text{ — } vv \text{ — } vv \text{ —}$	qualis 1. 2.
5.	$vv \text{ — } vv \text{ — } vv \text{ —}$	Paroemiacus.

στροφὴ α.

1. Εὐδαίμονες, οἷσι κακῶν ἄγευστος αἶών.
2. οἷς γὰρ ἂν σιισθῆ δεόθεν δόμος, ἄτας
3. οὐδὲν ἑλλείπει γενεᾶς ἐπὶ πληθὸς ἔρπον·
4. ὁμοῖον ὥστε πορτίαις
5. οἶδμα δυσπνόοις βταν
6. Ὀρθήσῃσιν ἔρεβος ἔφαλον ἐπιδράμη πνοαῖς,
7. κολίνδει βυσοόθεν κελαιγὰν
8. ζῖνα καὶ δυσάνεμον,
9. στόνα βρέμονσι δ' ἀντιπλήγες ἀκταί.

ἀντιστροφὴ α.

1. ἀρχαῖα τὰ Λαβδακιδᾶν οἰκῶν ὀρθῶμαι
2. πῆματα φδιτῶν ἐπὶ πῆμασι πιπτοντ',
3. οὐδ' ἀπαλλάσσει γενεὰν γένος, ἀλλ' ἐρείπει
4. θεῶν τις, οὐδ' ἔχει λύσιν.
5. νῦν γὰρ ἐσχάτας ὑπὲρ
6. ρίζας ἐτέτατο φάος ἐν Οἰδίπου δόμοις·
7. κατ' αὖ νιν φοινία θεῶν τῶν
8. νερτέρων ἀμὰ κόνις,
9. λόγον τ' ἀνοῖα καὶ φρενῶν Ἐρινύς.

στροφὴ β.

1. { τεάν, Ζεῦ, δύνασιν τίς ἀν-
2. { δρῶν ὑπερβασία κατάσχοι;
3. τὰν οὐδ' ἔπνος αἰρεῖ ποδ' ὁ παντογῆρος,
4. ἀκάματοί τε θεῶν οὐ
5. { μῆνες· ἀγήρως δὲ χρόνῳ δυνά-
6. { στας κατέχεις Ὀλύμπου
7. { μαρμαρόεσσαν αἴγλαν
8. τό τ' ἔπειτα καὶ τὸ μέλλον
9. καὶ τὸ πρῖν, ἐπαρκέσει
10. νόμος δδ' οὐδὲν, ἔρπειν
11. θνατῶν βιοτῆ πάμπολις ἐκτὸς ἄτας.

ἀντιστροφὴ β.

1. { ἄ γὰρ δὴ πολέπλαγκτος ἑλ-
2. { πῖς πολλοῖς μὲν θνασις ἀνδρῶν,
3. πολλοῖς δ' ἀπάτα κορφονόων ἐρότων·

Stropha I.

1. Felix, cui vita malorum contigit nil.
2. Nam deo queis quassa domus, nihil umquam
3. Relliquum dirarum erit, usque propaginem urgens:
4. Velut marina flabra quum
5. Verberare Thracia
6. Spirantia graviter mare, tenebrae Orci atrae
7. Superfundantur aequori imae,
8. Turbidumque funditus
9. Limum vomunt fremuntque litora icta.

Antistropha I.

1. Gentis mala Labdacidarum antiqua cerno,
2. Qui occidere, pressa malis geminatis,
3. Liberat nec progeniem genus, est deum qui
4. Ruit, neque est piaculum.
5. Nunc enim ultima super
6. Diffusa erat lux subole in Oedipi domo:
7. Cruento rursus Inferorum
8. Pulvere ipsa sternitur
9. Vecordiaque, mentis ac furore.

Stropha II.

1. Tuam quisnam homo, Jupiter,
2. Vim ferox animi moretur?
3. Quam nec senio, qui domat omne, somnus,
4. Praecipitesque menses
5. Non capiunt: tempore non sene-
6. scens iubar usque Olympi
7. Tu nitidum tenes rex
8. Ita dehinc et in futurum
9. Sicut priu' praesidi
10. Nihil ea aevo habet lex
11. Omni urbe valens, noxae ut agatur exsors.

Antistropha II.

1. Quippe spes vaga suavita-
2. tis fons saepe homini, sed orta est
3. Caecarum eadem saepe libidinum fraus.

4. εἰδοῖσι δ' οὐδὲν ἔρπει
5. πρὶν πυρὶ θερμῷ πόδα τις προσά-
6. σῆ. σοφία γὰρ ἐκ τοῦ
7. κλεινὸν ἔπος πέφανται,
8. τὸ κακὸν δοκεῖν ποτ' ἐσθλὸν
9. τῶδ' ἔμμεν, ὅτῳ φρένας
10. θεὸς ἄγει πρὸς ἄταν.
11. πράσσει δ' ὀλιγοστὸν χρόνον ἐκτὸς ἄτας.

ἐπὶ δὲ ὅς.

1. ὅδε μὴν Αἴμων, παιδῶν τῶν σῶν
2. νέετον γέννημ'. ἄρ' ἀχνύμενος
3. τῆς μελλογάμου
4. τάλιδος ἤκει μόνον Ἀντιγόνης,
5. ἀπάτας λεχέων ὑπεραλγῶν;

BREVES NOTAE.

Stroph. I. v. 1. κακὰ quaeenam sint intelligenda, planum fit quum ex aliis rebus tum ex eo quod versibus sequentibus dicitur. Nempe sunt, ut dicto Homeri (Odys. ἀ 34) utar, ἀλγεια, οἷα ἄνθρωποι αὐτοὶ σφῆσιν ἀτασθαλίησιν ἐπέμμορον ἔχουσιν, calamitates, quas homines ipsi sibi conciliant nefarii vel stulti facinoris culpa, κακὰ τὰ ἐξ ἄτης vel ἀπάτης θεοῦ, quae etiam ipsae ἄται nominantur (v. 2). Ἄτη nimirum, cuius quidem fons et principium perversa hominum spes est (antistr. II.), deis tribuitur, non item hae calamitates ipsae (Odys. ἀ. 33.). — ἄγευστος. cfr. Iliad. ὦ vers. 526 — 538; αἰὼν de vitae perpetuitate intelligendum est. — Sent: ἐδδαίμονες οἷσι θεὸς ἄνατον κακῶν (Oed. Col. v. 786) ἔγευσε τὸν αἰῶνα (Herod. VII. 46). — Ceterum licuit hunc versum convertere: „Felix, cui non mala degustavit aevum“, et retenta syllaba brevi in primo trochaeo: „Felix, cui non mala contingere vitam“, illud tamen quod scripsi, praetuli etiam propterea quod „contingere granum, aquam“, alia eiusmodi dicunt.

vss. 2 et 3. θεόθεν. a deo, divinitus i. e. numine dei et auctoritate, ut Aesch. Perss. v. 102. — οὐδὲν ἄτας ἐλλείπει quum idem sit quod πᾶσα ἄτη, πᾶν κακὸν πρόσεστιν, potuit sequi ἔρπον. — ἐπὶ πληθός γ. i. e. πόρρω γενεᾶς καὶ ἐπὶ πλεῖστον (Thucyd. I. 1.), nam πληθός etiam maiorem (Thucyd. I. 125) et maximam partem significat. Utrum possit usque ad expletam gentem significare, quamvis cognata verba id suadeant, dubito. De loco, quem Wunderus adhibuit ex Philoct. (v. 721.), vid. Ellendt, in lex. s. v. πληθός.

v. 5. οἶδμα obiectum est. Vid. idem ibid. s. v. ἔρεβος et ἐπιτρέχειν. *v. 6.* Denas syllabas breves non erat quod latino sermone imitaret, modo eandem verborum vim redderem.

4. Obrepat incio prius
5. Quam fera vestigia flamma lam-
6. bat. Sapientis ore est
7. Edita vox celebris,
8. Aliquando, quod malum, quoi
9. Caecare velit deum
10. Quis animum, videri
11. Faustum. Atque agit is perbreve noxiae exsors.

Epodos.

1. En hic Haemo tua progenies
2. Novissima. Sollicitusne vicem
3. Desiderii,
4. Sponsae suae, adest huc, Antigonae,
5. Fraudes moerens Hymenaei?

Nec poeta ipse voluit, totidem in antistropha esse. Ac *vers. 9* primam primi iambi producere non dubitavi. Idem in Antistropha feci. — Cfr. Colum. VIII. 17. 1. pelagus assidue agitur et ob imo fluctum revolvit in partem superiorem. Virg. Georg. V. 230. at ima exaestuatur unda vorticibus, nigramque alte subiectat arenam. — Iliad. ψ' 229. 230. — Oed. Col. v. 1250 et q. s.

Antistr. v. 1. 2. ἀρχαία idem fere quod ἐξ ἀρχῆς. Sic Aesch. Perss. v. 103. τὸ παλαιὸν pro ἐκ παλαιῶν. Interpretantis animo obversabatur Sen. Oed. v. 131. „premiturque iuncto funere funus.“ — Geminatis dixi i. e. ingeminatis, ut Virg. geminare et ingeminare voces, ictus, et intransit. ingeminat clamor (εἰς ἐντὶςτὴν ἑξῆς ἐπὶ ἑξῆς). Aen. V. 227. — Comparentur de sententia Senec. Herc. fur. vss. 205 — 8.

v. 6. ῥίζας. Aesch. Agam. 965. ῥίζης γὰρ οὖσης φυλλὰς ἔκετ' ἐς δόμους σκιὰν ἐπερ-
τεῖρασα σείριον κνήος. Sed recte videtur Schol. exposuisse ὅπερ ἔβλασταν ἄνω τῆς ῥίζης, τὸ καταλειφθὲν ἀπὸ Οἰδίποδος βλάστημα, germen quod ab radice pullulavit, stirpem seu stirpes, quas ex sese domi reliquerat Oedipus. Ita fere radix oleagina apud Virg. Georg. II. 31. — Haec suboles, inquit, sese laeta sustulerat in luminis oras, expansa erat super ea lux. — Spectatur Antigona et Ismene, maxime vero illa. — φάος τέταται. Sic τέταται νόξ (Odys. λ'. 19.), αἴγλη (Phil. 831), γαληναία (Oppian. Hal. I. 781.), πέπταται αἰῶρη (Odys. ζ' 45). Conf. Antig. 528. —

v. 7. et 8. νίν. τὴν ῥίζαν, ut recte Schol.; refertur ad hoc tamquam ad subiectum logicum. Vid. Boeckh. — τῶν versum claudit non sine vi quadam, nam sic diutius et plenius sonans habet nescio quod lamentabile, quod Boeckhianus non videtur sensisse. — καταμαῖ κόρυς.

De asyndeto dixi ad vers. 332. (Stasim. I. v. I.). — Sed videntur haec prope idem valere atque in Oedip. Col. v. 406 καταστιάζει κόνις, tegit humus, ita tamen ut τυμβός χυτός assignificetur, nam est fere: κατασφραείει, καταχωννύει κόνις, accumulatur, obruit, tumulat pulvis. Cfr. Odys. ε v. 482. επαμήσατο, quod v. 487 επεχεύατο, v. 490 καλύψατο. (επεσφραειεν Sch.); Jl. ó v. 165. καταμήσατο πολλήν κόπρον, et quae habet Schol. ad Antig. v. 255: επιβεβλημένη ην η άμμος· τοῦτο δὲ ἐποίησεν ὁ θάψας νόμον χάριν· οἱ γὰρ νεκρὸν ὀρῶντες ἀταφον καὶ μὴ ἐναμησάμενοι κόριν e. q. s. r. — Interpretatus sum καταμῶν verbo sternere, aptissimo, ni fallor, cui et tegendi et fere demetendi notio subiecta sit. — Ceterum possit κόνις etiam de Oreo ipso intelligi, ut v. 891 τύμβος, v. 920 κατασκαφαὶ θανόντων, apud Aesch. Suppl. v. 25 θῆκαι; cfr. fragm. Amphiar. IV. 1. (781. d.) — Triclinii explicatio, quam sequutus est Hermannus, mihi quidem quaesita et parum simplex videtur. — De sententia cfr. etiam S. Electr. v. 764. 765. —

Stroph. II. v. 4. Quae scripsi, a Nevio erant proposita et verissima sunt, mea quidem sententia, habenda. De particularum οὔτε — τε οὔ inter se copulatione vid. Nevius ad vers. 763. Necessaria ea haud raro est, non modo a sententia vel voculatione commendatur. Ita apud Thucyd. I. 39. οὔτε γὰρ Λακεδαιμόνιοι —, τήν τε — οὐ χαλεπῶς — κρατοῦμεν.

v. 8. 9. Confer. Macrob. Satur. I. 20 inde a verbis: „sicut ait Hippocrates“ usque ad verba: „πρότ'έόντα.“ — εἴπειτα i. e. τὰ ἐπὶ τούτοις. (Aesch. Agam. 230) adv. omnium temporum est, lat. dehinc, posthac, nostrum: sodann, von da, nun an. Significat autem tempus aliud tempus subsequens, ita tamen ut hoc una comprehendatur, nisi ipsum iam significatum est. Ita apud Thucyd. libr. II. c. 64 legitur: η δὲ παραντίκα τε λαμπρότης καὶ ἐς τὸ εἴπειτα δόξα, ubi verbo παραντίκα praes. temporis punctum, verbo εἴπειτα tempus futur., idque cum illo cohaerens et subsequens exprimitur. (Sequuntur verba: ἐς τε τὸ μέλλον καλὸν προγγόντες, ἐς τε τὸ αὐτίκα μὴ αἰσχρόν). Aliter apud eundem libr. I. c. 10 τοῖς εἴπειτα. Ibi refertur ad tempus futurum et quum non alia temporis significatio addita sit, idem valet quod τοῖς τότε καὶ εἴπειτα (ὑστερον). Eodem modo h. l., ubi ad tempus praesens refertur, notatur: νῦν καὶ εἴπειτα. Sic Aiac. v. 84 πάντα γὰρ τὰ τ' οὖν πάρος, τὰ τ' εἰς εἴπειτα σῆ κυβερνώμαι χερσί, sonst und fortan, i. e. καὶ πρότερον καὶ νῦν καὶ εἴπειτα (ὑστερον). Coniunctum cum verbis καὶ τὸ μέλλον καὶ τὸ πρὶν est: nunc et post et semper ut olim, atque respondet nostro: von nun an bis in Ewigkeit, wie vordem. Valent autem haec fere idem quod τὸ τ' εἴπειτα καὶ τὸ μέλλον ὁμοίως καὶ τὸ πρὶν. Cfr. S. Electr. v. 676. θανόντ' Ὀρέστην νῦν τε καὶ τότε ἰγνέπω, nunc ut tunc, nunc pariter atque tunc, et ibid. v. 907. νῦν θ' ὁμοίως καὶ τότε ἔξεπιστάμαι. — Vid. praeterea, quae supra de copulatis ποτὲ μὲν — ἄλλοτε (δὲ) dixi. — Verbum in eiusmodi enuntiatis ad id solum quod praesens est se accommodat, non ad futurum vel praeteritum, ex quo in Praesenti effertur. Cfr. etiam Demosth. de Coron. p. 236. §. 32. ἐπὲρ οὐ καὶ τότε καὶ νῦν καὶ αἰεὶ ὁμολογῶ πολεμεῖν, ibid. §. 52 et Thucyd. I. 86. — Iam vero haud concinne mihi videntur haec verba cum sequentibus iungi, et durissimum est sine dubio, si non falsum, futuram ἐπαρτίσει verbis τὸ πρὶν proxime subiectum, nec tamen cum eis constructum. Contra perbene

cum verbis antecedentibus coniunguntur, cumque supra dictum sit, Iovis vim s. potentiam nec somno nec tempore capi vel devinciri, i. e. eam neque ullum tempus quiescere et interrumpi, neque umquam cessare et desinere esse, verba τὸ τ' ἔπειτα, quibus quod est continuum et sine intermissione perrectum significatur, ad illud spectant, ad hoc rursus verba καὶ τὸ μέλλον, quae tempus fut. infinitum (in omne aevum.) declarant. Accedit, quod incisio post verba τὸ πρὶν, qualis est etiam, quamquam levior, in antistrophe, aurium iudicio commendatur et admirabilem quandam vim habet. — Sententiarum huius strophae ordo quum videretur hic esse: οὐκ ἔστιν ἀνθρώπων ὅστις τὴν σὴν δύνασιν, ὦ Ζεῦ, κατὰσχοι, (qui ad hoc aspirare (cogitatione) possit, ut cohibeat cfr. Jl. V. 407.) ἦν οὔτε ἔπρος αἰρεῖ οὔτε χρόνος, ἦν δὲ ἀγήρωσ χρόνον ἔχων, Ὀλύμπου ἀγλαῖαν κατέχεις, olim existimavi, δύνασιν tamquam notionem primariam, per totam verborum complexionem pertinentem, pertinere etiam ad verba sequentia, et in hunc modum ea construenda esse duxi: τὸ τ' ἔπειτα καὶ τὸ μέλλον καὶ τὸ πρὶν ἐπαρκέσει. (sc. ἡ δύνασις Διός — durabit, valebit in omne aevum, ἀτάρακτος ἔσται.) νόμος ὁδ' (sc. ἔστιν) οὐδὲν ἔρπει (ἡ δύνασις) θνατῶν βιότη πᾶμπολις ἔκτος ἄτας. (lex haecce est: Numquam accedit Iovis potentia vitae mortalium s. mortalibus dum in vita sunt, per omnes civitates florens ac vigens, sine noxa et pernicie, sine calamitate, sc. cum accedit). — Postea quum vidissem, verba τὸ τ' ἔπειτα — τὸ πρὶν rectius cum superioribus coniungi, cetera hoc modo componere placuit: ἐπαρκέσει νόμος ὁδ' οὐδὲν ἔρπει e. q. s. r. (Valebit haecce lex: neutiquam accedit Iovis potentia omnipotens vitae hominum — sc. cum accedit — sine calamitate.) — Nunc vero me multa moverunt, non modo de ista verbi ἐπαρκέσει significatione dubitatio, ut aliam viam inirem, qua possem ad planam atque sanam sententiam pervenire. Non tamen eam potui, quam Winiewski persequutus est, quandoquidem ne verum quidem est, unum e scholiastis vel legisse vel coniecisse ἔρπων. Imo, quod sole clarius est, ante oculos habuerunt Scholiastae, nisi utrumque, et ἔρπειν et ἔρπει, horum alterutrum; nam aut illud ab eis explicatur infinitivis φεύγειν, προσάγειν et ζῆν, aut hoc finitivis ἔστιν, ἔχει, et quod exstat: πᾶμπολις, ὁ κατὰ πᾶσαν πόλιν ἔρπων νόμος, respicitur hoc scholio verbum ἔρπει vel ἔρπειν, ex quo ἔρπων ad definiendam vocem πᾶμπολις, quod pro πᾶμπολις ὦν dictum Schol. intellexerat, assumptum est, ita ut ἔρπων plenius et accuratius pro ὦν dixerit. Praeterea illud: „lex accedens vitae hominum“, quum δύνασις ipsa quidem accedat et hanc accedentem poëta cogitaverit, ut ex verbo κατὰσχοι apparet, habet nescio quid incommodi, non modo durum est. Itaque arbitratus sum, negationem οὐδὲν, quae ne possit quidem ad infinitivum ἔρπειν pertinere, qui μηδὲν postulet, cum verbo ἐπαρκέσει esse iungendam, huius autem ipsius significationem esse malum prohibendi et tuendi (Aiac. v. 353). Certe eadem ei in schol. tribuitur illo: θνατῶν βοήθειαν, βοήθειαν προσάγειν. Iam vero construenda mihi videntur verba in hunc modum: νόμος ὁδ' οὐδὲν ἐπαρκέσει θνατῶν βιότη πᾶμπολις (ὦν, ὥστε) ἔρπειν (αὐτὸν) ἔκτος ἄτας. Sic dictum est v. 96. πείσομαι γὰρ οὐ τοσοῦτον οὐδὲν, ὥστε μὴ οὐ καλῶς θανεῖν, et negatio post suum verbum posita iterum mox v. 618. — Haec lex, inquit, praesidio non erit vitae mortalium, quamvis per omnes civitates valens, ad vadendum s. procedendum, elabendum sine calamitate, — οὐκ ἐπαρκέσει τὴν ἄτην ὁ νόμος, ut Homerus diceret,

vel οὐκ ἐπαλεξήσει κακῇ ἄτῃ, ut est apud Nicandr. Th. 352, non opem feret, non erit ἐπαρκεσις (Oedip. Col. v. 447), ἐπαλξις propugnaculum et arx adversus calamitatem (Cic. Cluent. 57. constituere praesidia defensionis in arce legis). Cfr. Xenoph. hist. gr. II. 3. 53. οὐκ ἀγροῶ, ὅτι οὐδὲν μοι ἀρκέσει ὅδε ὁ βομός, non mihi arcem et praesidium fore. — Non dubito quin istud: „haec lex non arx erit s. non opitulabitur“ ironice vel amare dictum sit similiter atque illud quod apud Hom. exstat Iliad. β' v. 393. οὐ οἱ ἔπειτα Ἄρκιον ἐσσεῖται φυγέειν κινῆς ἢ δ' οἰωνούς, a Buttmano bene explicatum in lexilogo II. p. 36: er wird sich nicht darauf verlassen können, zu entgehen; (Ἄρκιον a voce ἄρκος praesidium, remedium, Heil, Hilfe, Ausfunftsmittel, Buttman.: Aus Helfer cfr. Thucyd. II. 47. οὐτε γὰρ ἰατροὶ ἤρκουν, non ferebant opem et salutem; Aeschyl. Agam. v. 1170. ἄκος δ' οὐδὲν ἐπήρκεσεν). Ac forsitan eum ipsum in hoc imitatus sit poeta φιλόμηρος, a cuius dignitate ironiam minime esse alienam nemo nescit. Hoc adeo genus dicendi: οὐκ ἤρκεσεν, ἐπήρκεσεν, ἐχραιομε, saepissime apud Homerum habet aliquid amari et acerbi. Proinde tu cogita: haec lex non opem feret, imo contra stabit et attentabit vitam mortalium, ὥς πρὸς ἄτην ἀγεσθαι, ἄτη ἐνδεῖσθαι (v. 624. Iliad. β' 111). Sed ista quanam lex est? Haud dubie quae cernitur in Iovis potentia invicta et nullo tempore labefactanda, ad quam omnia, quae fiunt, revocantur, etiam errores humanae mentis referuntur: „adeo nihil in rebus humanis sine gubernatione et imperio dei“. (Dunc. lexic. s. v. ἄτη). Cfr. Oed. Reg. v. 903 et seq. — Haec vero lex, in omni aeternitate rata et immutabilis sicut ipsum Iovis imperium, vocatur πάμπολις, valens per omnes civitates; sed tametsi valentissima est, inquit, tamen non tuebitur vitam mortalium sive mortales, dum in vita sunt, ubicumque ii sunt gentium vel civitatum, non a calamitate defendet, imo vero in discrimen vocabit, — quamquam id ipsum et est et habetur legum omnium, quae in civitatibus valent, civibus tutelae ac praesidio esse. — Bene autem poeta de mea sententia verba disposuit, ut ἀμφίπολις et in illustriore loco collocaret et pone ac propter verba θνατῶν βιότῳ, quippe quae non solum ad ἐπαρκεσις, sed etiam ad hoc ipsum sint referenda; nam vitae mortalium valet ea lex inque eam vim suam exserit. Qua de re etiam dativo, non accusativo usus est poeta. — Similis collocatio adiectivi παλίντονα vid. in Trach. v. 511 ὁ δὲ Βακχίας ἀπὸ ἧλθε παλίντονα Θήβας τόξα — τινάσσων. — Si cui durius videatur infinitivi ἔρπειν subiectum non esse ὁ νόμος, sed βιοτόν, is velim legat vel unum locum Eurip. Heracl. v. 1619, ubi contra ὅδε subiectum infinitivi ζῆν (i. e. ὥστε ζῆν) est, quaeretur tamen a legentibus in vocabulo πόλις. — De sententia denique comparentur etiam Trach. vss. 125 — 128. ἀνάληγτα γὰρ οὐδ' ὁ πάντα κραινῶν βασιλεὺς ἐπέβαλε θνατοῖς Κρονίδας. — Ceterum θνατῶν βιότῳ interpretatus sum nomine aevo, quum hoc unum per metrum liceret, atque haud raro de genere humano ipso sive de hominibus tempore quoque viventibus a poetis usurpetur.

Antistr. II. v. 5. προσάσση verbum aptissimum praetuli isti προσάσση, quod coniectura nititur. Explicationis gratia cfr. Antiph. p. 114. 27. οἱ ἐπιβουλεύομενοι οὐδὲν ἴσασιν πρὶν ἐν ἀντῷ φῶσι τῷ κακῷ γε ἤδη καὶ γινώσκωσιν, et ibid. p. 113. 28. — Euripid. Heracl. v. 109. — v. 7. Ultima brevis in voce celebris excusabitur, credo. — vss. 8 — 10. cfr. Aesch. Perss. 93 — 102. —